

Sủng Phi

Chương 115 : Chương 111

- Cuối tuần vui về nhà cả nhà. ^^

Chương 111. Du ngoạn (2).

Editor: Linh

Xe ngựa đi đến ngã tư đường mới dừng lại, hai người đi xuống, Phùng Liên Dung hưng phấn hết nhìn đông tới nhìn tây. Nàng cách ngã tư kinh đô này đã rất lâu rất lâu, lâu đến mức chính mình tưởng rằng không có cơ hội nhìn thấy nữa.

Triệu Hữu Đường ở bên tai nàng hỏi: "Đứng góc ở đây làm gì vậy?"

Phùng Liên Dung cười nói: "Như nằm mơ vậy."

Triệu Hữu Đường giơ tay nhéo lỗ tai nàng: "Còn giống nằm mơ không?"

Phùng Liên Dung đau a lên một tiếng, vội lấy tay xoa xoa: "Đau quá đi! Đúng là không phải mơ, nhưng chỗ này thay đổi nhiều quá, vốn chỗ này có một cửa hàng giữ độc quyền về bánh bao hấp."

"Xa cách nhiều năm, tự nhiên là khác, có lẽ là chuyển đến nơi khác rồi."

Hai người thế này mới bước về phía trước.

Ngày hội trung thu, rất nhiều người nhà dùng xong cơm tối đều sẽ đi ra ngoài chơi, nhà nhà trước cửa đều treo đèn màu, mặc dù không náo nhiệt huy hoàng như tết nguyên tiêu, nhưng cũng chiếu lên đường phẳng phát ban ngày.

Do nhiều người, các cửa hàng đều không đóng cửa, tùy thời chờ làm ăn đến cửa, ven đường tiểu thương bán đồ ăn vặt rao hàng hét to chấn trời.

Mùi bay đến chóp mũi, Phùng Liên Dung liền tham, kéo tay áo Triệu Hữu Đường nói: "Tướng công, chúng ta mua chút hoa quả khô ăn đi?"

Nàng con mắt sáng ngời, mang theo chờ mong.

Triệu Hữu Đường nói: "Cái đó ăn ngon không?"

"Ngon lắm, nhất là hạt dẻ nướng." Nàng chỉ chỉ vào một người trong đó cho hắn xem, "Lưu đại thúc đó đã bán hơn hai mươi năm, cả nhà chúng ta đều cảm thấy thức ấy làm là ngon nhất."

Triệu Hữu Đường khó hiểu: "Ăn ngon thì phải kiếm được rất nhiều tiền chứ, sao lại ngay cả cái quầy cũng không có?"

Phùng Liên Dung ngẩn ra, chỉ là ăn hạt dẻ thôi mà, sao hắn lại hỏi đến loại vấn đề này vậy!

Nàng suy nghĩ một chút nói: "Mở cửa hàng phải trả tiền thuê rất cao, thuế cũng cao nữa. Lưu đại thúc chỉ bán hạt dẻ, làm ăn lại không lớn, tự nhiên không cần thiết mở cửa hàng, như vậy có thể tiết kiệm chút. Thật ra nói làm ruộng đáng thương, làm buôn bán cũng vậy, nhất là kinh doanh đàng hoàng."

Triệu Hữu Đường cau mày, thầm nghĩ thương nhân đều là gian xảo, trả giá ít, lợi nhuận lại to, rất khác với nông nhân. Cho nên xưa nay đối thương nhân có nhiều chèn ép, đất đai mới là căn bản để đất nước yên ổn, tự nhiên là khác biệt.

Có điều lời này hắn sẽ không nói với Phùng Liên Dung, đưa tay ra sau ngoắc ngoắc, Nghiêm Chính vẫn âm thầm theo sau lập tức đi lên đưa tiền cho hắn.

"Hạt dẻ nướng bán thế nào?" Triệu Hữu Đường đi mua hạt dẻ.

Phùng Liên Dung nghe được, nhin không được phì cười.

Nhiều năm như vậy, nàng nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy hắn mua đồ, thấy thế nào cũng buồn cười.

Lưu đại thúc ngẩng đầu lên nhìn hắn, cười tủm tỉm nói: "Công tử muốn mua bao nhiêu? Một cân sáu đồng tiền."

Triệu Hữu Đường quay đầu nhìn Phùng Liên Dung: "Nàng nói đi?"

"Nửa cân là đủ rồi, còn cái khác nữa mà."

Triệu Hữu Đường liền mua nửa cân.

Hạt dẻ dùng giấy dầu đựng, cầm trong tay nóng hằm hập, hần cười mở ra đưa cho nàng: "Mèo tham, ăn đi."

Dưới trời đêm, hần cười ôn nhu, thật giống nhân gia trượng phu bình thường trên con đường này.

Mũi Phùng Liên Dung đột nhiên có chút cay cay, cúi đầu cầm hạt dẻ bóc ăn, cái thứ nhất không cho bản thân mà là cho hần: "Chàng ném thử là biết ta không nói dối."

Thịt hạt dẻ vào miệng, thịt bỏ lại mang theo chút ngọt, con mắt Triệu Hữu Đường nheo lại: "Đúng là không tệ."

Phùng Liên Dung thấy hần thích, liên tục bóc mấy cái cho hần ăn.

Ăn hạt dẻ, Triệu Hữu Đường ngược lại lên hứng thú, đi đường từ trong tay những người kia mua rất nhiều đồ ăn, có hạt điều, lê khô, có sư tử đường, táo vòng, chỉ thiếu không mua nước canh, mặt sau Nghiêm Chính và mấy người hộ vệ hai tay đều tràn đầy.

Hai người ăn không ít, một đường đi đến phố Tây, nhìn thấy nơi có đoán đồ đèn.

Triệu Hữu Đường nhất thời quật khởi, kéo nàng đi chơi.

Chỗ kia đã vây quanh rất nhiều người, có dân chúng bình thường, cũng có công tử, học trò, Triệu Hữu Đường vốn cũng muốn đoán mấy cái, kết quả đến nhìn liền cảm thấy mất hứng thú.

Hần mới phát hiện chỗ này rất nhiều nam nhân, Phùng Liên Dung không sai biệt lắm là một nhân độc tú, có một số người ánh mắt không thành thật, thường thường liếc về phía Phùng Liên Dung xem.

Nàng tuy là xuất từ Kinh thành, nhưng khí chất dịu dàng văn tĩnh, hơi có chút ý nhị của nữ tử Giang Nam, mặt lại xinh xắn, hấp dẫn người cũng là bình thường.

Chỉ là chính nàng vẫn chưa biết, đứng ở trước một cái hoa đăng, lúc thì nhíu mày, lúc thì nghiêng đầu, ắt hết óc, lại không biết dáng vẻ này sớm dừng ở trong mắt rất nhiều người.

Triệu Hữu Đường cực kì tức giận.

Cư nhiên còn có người dám nhìn Quý phi của hắn, muốn chết! Nếu là ở trong cung hắn đã sớm kéo ra ngoài đánh rồi!

Hắn sắc mặt âm trầm kéo Phùng Liên Dung ra.

Phùng Liên Dung còn không vừa ý: "Kém chút nữa là đoán được rồi! Trước đây ca ca ra ngoài, ca ca đều luôn đoán được rất nhiều cái, hôm nay vốn cũng tưởng đoán một cái.

Triệu Hữu Đường nhíu mày, tay hơi nắm lại: "Nàng trước kia cũng ra ngoài như vậy?"

"Đúng, sao vậy?" Phùng Liên Dung khó hiểu.

Còn làm sao, bị người khác nhìn cũng không biết.

Triệu Hữu Đường gọi Nghiêm Chính đến: "Người tức tốc đi mua cái nón che mặt về đây cho ta."

Kẻ trí giả cũng có khi sai mà, sao lại lộ cái mặt nàng ra ngoài như vậy?

Nghiêm Chính nghẹn họng trôn trối: "Lúc này làm gì có mũ che mặt mà mua?"

"Mua không được thì người không cần hỏi cung đâu."

Nghiêm Chính lại không dám nói thêm một câu, co cẳng chạy.

Phùng Liên Dung lại hé miệng cười rộ lên, giờ mới biết vì sao Triệu Hữu Đường tức giận: "Trước kia khi cùng ca ca ra ngoài, tự nhiên là còn nhỏ mà, dù là hiện tại cũng đã là phụ nhân, đâu phải cô nương gia."

Triệu Hữu Đường vẫn không vui, bất kể nàng có phải phụ nhân hay không, dù sao không thể để người khác xem!

Nghiêm Chính lát sau đã quay lại, chạy đến hụt hơi.

Triệu Hữu Đường từ trong tay hắn đoạt lấy mũ che mặt, khẽ đội lên đầu Phùng Liên Dung.

Giờ thì tốt rồi, cái gì cũng nhìn không thấy.

Hắn hài lòng, thế này mới lại mang nàng đi dạo, bất tri bất giác liền đi đến hồ Ngọc.

Hồ Ngọc nằm ở phía Tây kinh thành, là hồ nước lớn nhất kinh đô, rất được dân chúng yêu thích, vào ngày hội Trung thu cũng là vị trí náo nhiệt nhất.

Trong đám người nhốn nha nhốn nháo, hai người dắt tay đi trong đó, vui mừng nói không nên lời.

Triệu Hữu Đường cũng là lần đầu tiên đến đây, hắn thân ở trong cung quanh năm không ra, muốn nói có hướng ngoại hay không, tự nhiên là không có, ngày ngày đều có vô số việc làm không xong, rất ít có rảnh rỗi.

Hôm nay đến đây, chỉ cảm thấy cả người thoải mái, nhìn ra thế tục cuộc sống cũng không phải không có chỗ tốt.

Phùng Liên Dung ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nói: "Ta trước kia cũng thường tới, có điều sau này mẫu thân không cho, tính tính cũng đã có mười năm rồi."

Đang nói, bên tai vang lên tiếng sáo, Triệu Hữu Đường đưa mắt nhìn, hóa ra là du thuyền ở xa xa.

Phùng Liên Dung thấy hấn đang nhìn, giải thích nói: "Đây đều là gia đình phú quý mới ngồi được, dân chúng bình thường cũng không có nhiều tiền như vậy, nghe nói bọn họ sẽ mới đào kép ở trên ca hát khiêu vũ, còn có người ở đầu thuyền nấu ăn nữa."

"Vậy là nàng chưa từng ngồi hả?"

Phùng Liên Dung nói: "Đương nhiên là không rồi."

Chưa từng nghĩ đến, vì nhà bọn họ thật sự rất nghèo, nào có ý niệm như vậy.

Triệu Hữu Đường cười nói: "Vậy chúng ta lên ngồi một lát."

Phùng Liên Dung còn đang sững sờ đã bị hấn kéo đi.

Du thuyền trước đây chỉ có thể hi vọng không thể ngồi lúc này lại ngay trước mắt nàng, người trên thuyền cung kính mới bọn họ đi lên, một bên hỏi: "Thiếu gia phu nhân muốn xem ca múa?"

Triệu Hữu Đường vốn muốn, nhưng lại thấy nhiều người chướng mắt liền không muốn, chỉ thêm một câu, "Kêu đầu bếp đến chuẩn bị ít thức ăn."

Nghiêm Chính và chúng hộ vệ nghe thấy, khóe miệng đều giật giật.

Vừa rồi hai người kia không phải đã ăn rất nhiều rồi sao, thế nhưng còn muốn? Chưa nói đến còn là ăn cơm tối mới đi.

Triệu Hữu Đường nhìn đồ trong tay bọn họ: "Mấy cái đó các người ăn đi, không ăn thì vứt."

Dù sao cũng không thể mang về cung.

Sau khi một đám người đi lên, du thuyền liền chậm rãi khởi động.

Nghiêm Chính rảnh rỗi không có việc làm, cùng hộ vệ đứng cuối thuyền, không có gánh nặng ăn đồ ăn vặt. Dù sao làm cái gì cũng tốt, chỉ là không cần đi quấy rầy hai người ở đằng trước là được rồi.

Triệu Hữu Đường và Phùng Liên Dung sóng vai đứng ở đầu thuyền, gió nhẹ thổi qua, thỉnh thoảng lay động quần áo của bọn họ.

Đứng ở trên hồ nhìn ánh trăng, ánh trăng giống như có vẻ to hơn, trời đất bao la, ánh trăng to, chỉ có chiếc du thuyền này của bọn họ ở trong nước phá lệ nhỏ bé.

Triệu Hữu Đường không khỏi nhớ đến đêm nằm trên sa mạc Hồ Mộc Cáp nhìn bầu trời.

Đó là cảm giác này.

Hắn từ phía sau ôm lấy Phùng Liên Dung, nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay vui vẻ không?"

"Vui." Phùng Liên Dung cười nói, "Không có hôm nào vui hơn hôm nay, còn có thể ra ngoài chơi nữa."

Thanh âm nàng đặc biệt khoan khoái, như là con chim nhỏ bay trên bầu trời.

Hôm nay, nàng trải qua một buổi tối không bình thường, tuy rằng buổi tối, dân chúng bình thường nào không phải như thế, nhưng đối nàng mà nói lại cực khó được, có lẽ đây là một lần cuối cùng của đời này cũng không chừng.

Do đó cực kỳ trân quý.

Nàng quay đầu tựa lên vai Triệu Hữu Đường, nhẹ giọng nói: "Cám ơn Hoàng thượng."

Câu nói này bao hàm chân tình, cảm kích hẳn ban cho.

Triệu Hữu Đường cười cười: "Cám ơn cái gì, vốn chính là ta đồng ý nàng, có điều lần này rất thú vị, khó trách Vũ Hiến đế tiên triều thích cải trang đi tuần như vậy, mọi chuyện không phải không có lý do."

"Hoàng thượng cũng muốn học ông ấy à?" Phùng Liên Dung nháy nháy mắt.

Triệu Hữu Đường không đáp, khước miệng ý cười nhợt nhạt, kéo nàng ngồi xuống hỏi: "Nàng còn muốn ăn cái gì, kêu đầu bếp làm ở ngay đuôi thuyền, ta cũng là lần đầu tiên ngắm trăng như vậy."

"Bảo hần làm cá rán đi, cá ở hồ Ngọc không tẻ đâu."

Triệu Hữu Đường phân phó xuống.

Chỉ chốc lát sau, đuôi thuyền đã có mùi bay ra.

Hai người vẫn ngồi ở đầu thuyền, Phùng Liên Dung ý người trong lòng hần, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, phía sau là lồng ngực rộng lớn của hần, bên tai xa xa là tiếng sáo trúc, trong lòng một mảnh yên bình.

Không có chờ đợi về tương lai, không có hoài niệm về trước kia, chỉ mong giờ khắc này có thể biến thành vĩnh hằng.

LINK Truyện:

Sủng Phi <http://truyenhh.com/doc-truyen/sung-phi-150699.html>

LINK Chương này:

Chương 111 <http://truyenhh.com/doc-truyen/sung-phi-150699/chuong-115.html>